

Svátek hudby

Na programu jičínské neděle 21. 6. je osmnáct kapel či jednotlivců. Náhdera. Muzikanti, tedy spíš muzikantky, muzika všeho druhu, různé prostory, kde se hraje. Kapely hrály na přidělených místech, starých i nově objevených, ale někdo si svoje místo našel sám, jako třeba Johnny Poupě. Pro jeho street folk byla akustika arkádového nádvoří akorát. Ostatně i samy arkády, odkud se tóny odrážely, jsou úžasné. Johnny si se svými hebjlaty a malou kytarou stoupl doprostřed a s tóny si náležitě pohrával. Zabrnkal kousek a sešlápl knoflík. Tím se mu to zabrnkané z reproduktoru ozývalo a on do toho hrál další akordy. Posluchači postávali nebo posedávali v arkádách, vychutnávali si svoje pivo nebo kolu a do toho ty tóny.

V přestávce vyndal trsátko, které měl celou dobu v puse, ubalil si a kouřil. Za celou dobu ani slovo, proč taky? Kromě kytary byl dalším zvukem potlesk. Nic víc. Nebylo třeba. Po poslední cigaretě si všechno sbalil. Reprák, elektroniku, bágl, tu malou kytaru. A šel, nejspíš na socku. Český muzikant. Jedna složka jičínského svátku hudby. Jedna osmnáctina.

Nevím, jestli někdo obešel všech osmnáct. Bójím se, že se to nedá. Nedá proto, že tolik úžasných všelijakých různorodých vjemů jeden normální člověk nepobere. Je třeba vybírat. Každému, co jeho jest.

Do parku toliko nahlédl. Kapela žáků ZUŠ hrála nedávno na Propadáku. Ale v ulici Smiřických čp. 2 jsem poseděl. Káčko tu získalo úžasný prostor. Hrát pod

pavlačí či poslouchat na terase je zážitek. Brnkačka z K-klubu hraje příjemný country rock. Znamé písničky, milý dívčí zpěv.

Na náměstí Der Šenster GOB. Škoda, že už poslední písnička. Kytarista byl bos. Dívka v černých šatech – úžasné housle. Váří. Nástroje si předávaly sóla, aby se pak sešly v impozantním finále. Těšilo, že patří k Lodži, a tam taky všechny pozvali.

Kdo ví, kde jsou v Jičíně lázně Hilarion? Ano, staré lázně v ulici B. Němcové. Takže je Svátek hudby pro mnohé i poznávačka. Psychedelic rock Sejkho byl nářez. Zavřel se do přítmí vstupní chodby a tam duněl. Pro fajnšmekry, pro otrlé.

Pro proChora Tereza Pazderová v kavárně Don Cortéz. Folk. Jednak samozřejmě pěkná dlouhovlasatá dívka, jak ani jinak nemůže být. Písničky jemné, smysluplné. Kupodivu krátké. Tiché. Až nesmělost. Ta k dívce patří? Když se dozvídám, že Tereza studuje francouzštinu, ptám se na šanson. Že bych rád slyšel to francouzské mazlivé „r“. Zarazí se. Jako by, že k tomu ještě nedozrála. Pak řekne: „Edith Piaf byla jen jedna.“ A balí si svou kytaru.

Svátek hudby není jen o muzice. Atak dojmů vzhledových, sluchových, hned tam, a zejména pak, doma, myšlenkových. A pardon, Honzo, a další. Víc jsem obejít neovládl.

JMP teď

Asi osmnáct let byl jsem u toho. Byl jsem u vzniku Pohádkových novin. V poslední době před odchodem jsem dělal hádankové království v arkádovém nádvoří v zámku. Navštívil jsem proto pracoviště JMP a

povídal si s novým člověkem Dominikem Malým.

Nejprve funkcionáři. Správní rada Nadačního fondu je složena z obou pořadatelů rovnoměrně. Tedy pohádkového výboru a města: Dominik Malý – předseda, Milan Smolík, Alena Čelišová, Luděk Havel, Marek Vondrák, Josef Novotný. Dramaturgové jsou tři: Věra Rychterová, Radovan Sál, Eva Špirochová. Vedoucí produkce je Eva Špirochová, pracovník produkce Dominik Malý.

Jednou ze změn je, že byla zrušena funkce ředitele. Odešla tedy Věra Marksová. Důvodem podle Malého bylo, že správní rada tu funkci zrušila. Proč a kdo zrušil Věru jsem se nedozvěděl. Správní rada řídí nadační fond. Dramaturgická rada je volena pohádkovým výborem. Pohádkový vejbor je volně otevřená skupina, přijít může každý. Šéf průvodu zatím nestanoven. Pohádkové noviny, které v posledních třech letech měnily redakci, se řeší. Rádi by zapojili některou střední školu. Proč docházelo ke změnám, pan Malý nevěděl. Podotknul, že je třeba zachovat kvalitu novin.

Na dotaz, zda není škoda, že z festivalu odešli lidé, kteří stáli u zrodu, padla odpověď, že Malý neví a že festival se vyvíjí. Co bylo, bylo.

Na otázku komerčnosti festivalu byla odpověď stručná: „Bez partnerů se festival nezaplátí.“

Tématem letošního ročníku je Ať žijí pohádky. Mezi novinky patří řada výletů po Českém ráji, které JMP pořádá. Pohádka ve větší míře sází na dobrovolníky, dala výzvu, ať se hlásí... Vyvrcholením sobotního programu bude kapela Olympic.

V rozhovoru často zaznělo, že se mám zeptat jinde. Bývalá ředitelka V. Marksová na dotaz, proč odešla, neodpověděla.

Volfova rodina a dějiny Jičina

Petr Volf si vystavuje doma. Tedy v hospodě, a tak je tu kultura fotografická i gastronomická. Například plzeňská.

Sérii výstav dotáhl Petr 28. května už k číslu šest a tahle poslední je jiná. Pan kameraman, fotograf, znalec dějin Jičina a mistr slova spojil tu několik svých profesí. Výstava

jmenuje se totiž Ze starých alb. Musel jich doma i jinde projít mnoho, aby vybral. Vybral, zvětšil, bylo-li třeba, upravil, a okomentoval. Není tedy šestá výstava jen výstavou fotografickou.

Rodina. Je zřejmé, že pro autora znamená mnoho. Subjektivně, i objektivně. Je její součástí, byl tu vychován, on tu vychovává. Předkové patřili k významným osobnostem jičínské kultury. Za nimi jezdili osobnosti kultury národní. Na fotkách vidíme Vrchlického, Foerstera. Jsou to portréty ze známých i méně známých ateliérů. Petr Volf je využívá a komentuje.

Komentáře jsou další stránkou výstavy. Neformální, vtipné. A poučné. O Jičíně, o dění v minulém století. I kriticky se nebojí autor napsat. I když jde o jeho lidi. Ano, byly mileny. I to je česká historie. Díky nim ale mnoho dobrého vzniklo. Viz například Foersterova Eva v Jičíně. V textu zmiňuje se autor o postavení industriálních učitelek. Intelektuálkách v obcích, které musely zůstat neprovdané. Jako takové pro pány v mnohém lákavé. I krušné doby válečné ve zmínce se tu objevují.

Věru, je tu mnohých z dějin jičínských. Fotka Neptuna z Čefovky, chata Javorka, kam Jičíňáci jezdili, jakož i „babiččino poblouznění Vrchlickým“. Jak to bylo s Evou a Foersterem? To bylo v roce 1923, kdy se opera dávala v Jičíně a Jarmila zpívala hlavní roli. A panu skladateli se líbil nejen zpěv. To ostatní o hodinovém hotelu ať si návštěvníci výstavy najdou sami. Teď vypadá článek jako sbírka jičínských historických drbů. Ne. Jen chceme povědět, jak se dá udělat zajímavá výstava.

Haraburdění

je, když se jede do Kovošrotu, tam se vybere kovošrot, pak se v Lodžii rozloží na velkou plochu, přijdou děti a dělají z toho všelijaké figury nebo co se jim zachce. Ale se to taky dělá z molitanu, prostě z jakéhokoli haraburdí. Šéfem téhle dílny je Jarda Traband Svoboda, protože ten z plechu dělá i obrazy, které jsou vystaveny v lodžiové kavárně.

Když mají děti uděláno, donesou své loutky do cirkusu a tam je Renda a Tomáš učí ty

loutky oživovat a hrát s nimi všelijaký děj. K tomu ještě různě troubějí a je to velká sranda.

Navečer ale vidím, jak Jarda u toho haraburdí sedí na židli a nehejbe se. Dozrál. Není to legrace být muzikant, výtvarník, a ještě učit haraburdění. Sedám si vedle. Pak tam přišla ještě holka, byla z Liberce, nebo z Hradce a jsme si povídali. Říká se tomu kuloáry. Jo, ještě jsem zapomněl říct, že Jarda obrátil jeden kbelík, aby si dáma měla na co sednout. Bylo to povídání o kumštu výtvarném, samozřejmě. Třeba jak malíř Alén Diviš maloval na zdi vězeňských cel. Proč to říkám? Abych trochu naznačil atmosféru.

Další bod programu byl, že Jarda Kořán narovnal na terase různě dlouhé trubky a hrnce a střepy a na to hrál. Ale ne, že do toho mlátit halabala. Opravdu to byly tóny, a to harmonické. Zajímavé, poslouchatelné. Pak říkal, v dalších kuloárech, že akustika tu není špatná. Ale že vysoká stavba dává vyniknout jen určitým tónům. Kvůli své výšce.

Improfest v Pace

Z daleka i blízka sjeli se v pátek 12. 6. do Nové Paky velcí i malí, aby se společně učili improvizovat v muzice, tanci, divadle. Nakonec i v pořádném vystoupení. A vydrželi do neděle. Protože na závěr v sobotu navečer předvedly všechny obory výsledky svých tvůrčích dílen. A to byla jedna velká improvizace. Vystoupení bylo pak i v neděli na Kuksu. Pořádala ZUŠ už druhým rokem.

Je třeba povědět, že celá velká akce nemohla by být bez partnerů ZŠ Brána, Novopacká pražirna kávy, Jednota bratrská a další. Tě totiž patří hotel Centrál, kde byla sobotní Benátská noc. Tak se jmenovalo celé vystoupení. A byl to velký karneval. Vstup tam byl povolen pouze v masce nebo alespoň škrabošce. A tak se v jednom kole při gavotě sešlo věru rozličné oblečení. Nikomu to nevadilo, nálada byla skvělá.

Velmi pěkné bylo vystoupení dramatického odboru za vedení Reného Vitvara. Jejich Comedia dell'arte ukázala, že v jednom pracovním týmu můžou být herci několika věkových kategorií a dílo se daří.

Je milé, že Nová Paka žije kulturně. Škoda, že nepokračuje někdejší tradiční festival Muzika Paka – kultura okraje na okraji. Však trvá pěvecká soutěž Novopacký slavíček, který se letos dostal do dvacátého ročníku. Aktivní jsou i Podkrkonošští výtvarníci a další a další.

Jen škoda, že ani Pace se nevyhnul módní trend odvolávání, oblíbený mezi politiky. Nastává obvykle, když se někdo odlišuje, když se někomu daří nebo je z nějakého důvodu v nemilosti u vrchnosti. A tak na radnici přišla petice se žádostí o odvolání paní ředitelky ZUŠ, ale i opačná, která se za Magdu Uhlířovou staví. Radní odvolání rozumně zamítli.

Navzdory nepřízní škola funguje, počet žáků stoupá a Improfest ukazuje, že hledá nové moderní a pro žáky zajímavé formy práce. V sobotu večer to paní Magdě s růžičkou ve vlasech velmi slušelo.

Z tiskovky 01 06 2015

Pocity.

Líbí, jak starosta hájí své lidi. Nejen v kauze Apropa, i před tím, třeba okolo cyklostezky. Nemají to hoši lehké. Ať dělají či i když nedělají. Petr H. Soudím, že jeden z nejpracovitějších zástupců lidu. Je na ráně, je vidět. Je snadné se do něj trefovat. Ale ne tak, že by se předváděl. Cítím, jak si hlídá čas pro rodinu. Právem.

Jeden den dostaly se mi od aktivních lidí dva názory. První říká, že se město nestará o Lodžii, že už tam dávno měly být záchody a další. Zdali prý je potřeba teď dělat fasádu. Druhý argumentuje, že žijeme v době grantů. Když na tu fasádu bylo možné sehnat peníze, tak proč ne. Doby, kdy za nás všechno rozhodovala strana a vláda a my jim do toho moc nemohli kecat, jsou pryč. Ostatně bylo to pohodlnější, že?

O proChorovi jsem slyšel, že je v poslední době moc mírněj a málo kritickej. Nad tím se budu muset zamyslet.

Kuloáry. Stojíme před radnicí, nadáváme na život. Trochu. Kolegové líčí, kolik si vydělá novinář. No, míň než v Kauflandu. Myslím ty novináře, kteří píší, co oni považují za důležité a potřebné. Taky, že šéfstvo má své představy a že si musí hlídat náklad. Taky

J mluví o tom, kolik času mu zbývá na spánek. Žádná sranda. Noviny si může ale vydávat každý, kdo chce. Pořít si registraci u ministerstva kultury není problém. Tak co kdo fňuká? Akorát že kde vzít na rohlíky. J říká, že i takoví jsou tu v Jičíně novináři. Stačí jim ty rohlíky a jogurt. A někdy pocit dobré práce.

Tiskovka 15 06 2015

Je příjemné, že se stále vede jako dialog s oboustranným informováním. I vyzdžením do vlasů. Ale není tu zákeřnost, ani zlá vůle.

Začalo se **správní radou VOS**. Situace dosti složitá. Nakonec otázka tak kolik berou? Předseda 5, místopředseda 4, členové 3. Tisíc v měsíci. Pánové radní vysvětlují velkou zodpovědnost hmotnou. „Nasadějí na vás tým právníků, je zle.“ Namítám, že v kultuře dělá spousta lidí zadara. „To se nedá srovnat.“

Zase **stavba Apropo** – snížení dotace kvůli administrativním chybám. Věřím, že byly malicherné. Rozhodně ne za 4 milióny. Luděk Havel hodnotí současnou situaci. Z naprosté beztrestnosti to sklouzlo do buzerace. Asi to slovo neřekl. Ale tímhle charakterizuje současnost. Vláda úředníků.

Zimní stadion by měl být do srpna 16 stavebně uzavřen a chlazení uделáno.

Jednání se sokoly pokračuje. V Masarykově divadle budou dva nové kotle. Sezóna by neměla být narušeno kvůli vytápění. Peníze se dají dohromady. Diplomacie úspěšná. Vybavuje se doba minulá, myslím pušovská, jak to všechno nešlo.

V **Porotním sále** se uvažuje instalovat fotografie pana Vosáhla. Jičín a okolí. Má předložit svůj záměr.

Kolej. Balbineum. Gottlieb, Kindermann, Uličná předloží zastupitelstvu záměr na využití a rekonstrukci. Školské zařízení a mnoho dalšího. Hlavně, aby se to dostalo do krajského akčního plánu vzdělávání (= peníze). „Jsmé rádi, že to je,“ pravil pan starosta. My jsme rádi, že zase občanská iniciativa koná. Spíš nežli úředníci. Vzpomínka na K1K, na Eurouniverzitu, na Vědeckotechnický park. Nic se nepodařilo. VTP zavrhlí sami zástupci lidí.

Články okolo cyklostezky do Železnice trochu rozvířily dění okolo Zpravodaje. Je třeba kauzu mediálně uzavřít. Rada zvažuje změnit pravidla práce Zpravodaje. Pozn. redakce Prochorovin – hlavně by si už měli ujasnit, co je redakce a co je redakční rada. Atd.

Další. **Hotel Start** táhne se už dlouho, majitel stále žádá o odklad. Hádanka: Kdo je majitelem? V které hospodě se schází jedna strana, která kdysi měla velkou moc?

Městské lázně se prodávat nebudou. Radní **J. Novotný** bude mít na starosti kulturu a cestovní ruch. Bude i oddávat.

Tiskovka dvouhodinová. Mám hlad.

Z vojenské historie v Jičíně

Jičínská beseda pozvala v pátek 12. června pana magistra Jana Juřenu, který je povoláním vojenský historik, aby přednášel o historii Argonského pluku. Ten přivezl i své kolegy z Československé obce legionářské z Mladé Boleslavi, a tak společně instalovali výstavu uniforem, výzbroje a výstroje. Přednáška se tak poněkud protáhla, protože posluchači - pánové, zejména ti starší, jakmile padne slovo vojna, zbraně, nehledí na čas.

Kořeny Argonského pluku jsou ve Francii za první války, kde v rámci legií vznikla česká rota Nazdar. Ano, starý sokolský pozdrav vojáci používali. Po válce se i se svým praporem, který namaloval František Kupka a stuhami ozdobily místní dámy, usadil pluk

---

Prochoroviny
kulturní (skoro) měsíčník
založeno roku 1998
Vydává B. Procházka, Sokolovská 367,
Jičín,
tel.: 493 523 492, 723 128 942
Evidenční číslo MK ČR E 13158
e-mail: prochor.jc@tiscali.cz
Noviny vznikly s laskavou pomocí
APEL, s. r. o. Jičín
Město Jičín

v Jičíně. Pan magistr mluvil o slavné historii, o pomnících, uváděl jména velitelů. Mezi památky taky patří ulice Argonská, která vede od kasáren na Čefovku.

Následný exkurz do výzbroje byl poutavý. I ve svých detailech. Například ten, že francouzská feldflaška (plní láhev) měla dvě části. Jednu na vodu, druhou na víno. Inu Francouzi. Nicméně mnohé další vybavení vojáka se ani za desítky let moc nezměnilo. Ešus zůstal ešusem. A stejným. A bodák? Ten je buď delší, nebo kratší. Záleží na tom, jak moc se tenkrát jedlo. Válečná strůj (plná polní) vážila 25 až 30 kilo. Žádná legrace.

Kasárna, jak řečeno, byla v Lipách, cvičiště pod Zebínem a na něm, střelnice v Bradlecké Lhotě. Dlouho předtím i potom.

O pušce vzor 98N, se kterou jsem cvičil já a která šileně „kopala“ (zpětný ráz), nikdo tam nic nevěděl.

Čtení

Ivo Chocholáč: **Vezměte mne s sebou, Cesty**

Ke knížce jsem přišel skrze Ka. Požádala mne o recenzi. Tak jsem velkoryse kývnul. Autora znám. Taky patří k laureátům Jivinského Štefana. Taky je dlouholetý novopacký organizátor. Třeba skvělého festivalu Muzika Paka. Z nakladatelství Trigon přišel pečlivě zabalený recenzní výtisk. V obálce z bublinkového papíru. Já jsem ho zabalil do použitého vánočního papíru, jak dělám, pustil se do čtení.

Panečku. Tak na tohle nemám. proChore, vole, to ses přecenil. A začal jsem číst Lidovky, začal jsem zalejvat, doma dokonce luxoval. Knížka ležela v zeleném papíře a ta sluníčka a hvězdičky mne provokovaly. Uplynulo asi čtrnáct dní, ve kterých jsem Ka odmejšoval, že knížka přišla, ale ať mají trpělivost.

Pak jsem jednou na zahrádce našel v šuplíku papír, vložil do knížky. Doprospědka. Četl jsem a popisoval papír. Na papíře byly citáty, nápady. Když byly popsané čtyři stránky, ještě si papír v té knížce ve vánočním papíře poležel. Než přišlo osvěcení.

Recenzi, no ona to je spíš upoutávka, recenze je moc vzosné slovo, napsal jsem mezi nákupem a obědem za 48 minut. Z toho popsaného papíru tam není skoro nic. Včera jsem dostal od Knižních novinek potvrzení přijmu. Teď trnu, co na to Ka, až to vyjde.

Aha, o čem knížka je. A proč myslíte, že tak dlouho ležela? Poslední věta mého článku je citace z knížky: „Neptejte se po jménech a tvarech. Ptejte se po poselství.“

Max Brod: Franz Kafka. Životopis.

Kafkův Deník byl v KVČ půjčený. Našli jsme volný životopis. K tématu mne přivedl Michail, který namaloval podle Deníku obrázky. Pětadvacet, černobílé, malé. Teď chystá větší obrazy.

Max Brod Kafkův blízký přítel. Může být objektivní? Může být znalý. Když nechce svůj názor, zaštití se citací. Z Deníku, z názoru jiných. Není to úplná chronologie. Když Broda něco napadne, jde za tím. A dostane se někam jinam. Ale nemusí to být na závadu. My se mu odměníme tím, že v knížce skáčeme, což zajisté není na závadu.

K podle Broda vysoce morální člověk. Ne že by šil do druhých. Do sebe. Ty jeho ženské! Netušil jsem, že jich bylo tolik. Dyk ta Milena Jesenská byla janek. V mnohém Kafkův opak. Ale Dora Diamantová - musela ho hodně milovat. Už musela vědět, že umře. Musely to být dva rozličné vztahy. To vědomí blízké smrti. Jakkpak se k tomu vyjadřuje v Deníku, pokud vyjadřuje? Měl dítě, nevěděl o tom. Jest Kafka, jeho osud, sestavou těžkých životních příběhů.

Dost se Brod zabývá tím, jak se ten Kafkův osud objevuje v jeho dílech. Skrze romány dostává se zpátky ke Kafkovu životu.

Však nejzajímavější je srovnání, hledání paralely s Boženou Němcovou.

S Babičkou. To bylo dost překvapko. Co my víme, jaký život opravdu je.

Kousky z deníku

02 06 2015 Výstava,

kteřou Honza a Tereška jistě za pomoci paní Kindermannové otevřeli v Synagoze, je zajímavá ke koukání. O vernisáži se dá říci to, co o všech vernisážích – je místem setkání a popovídání. A to se podařilo, i když návštěvníci byli tu kromě vyjmenovaných jen tři. Z toho novinář jeden. No a co?

Výstava jmenuje se Synagogy v plamenech, a ukazuje jen kousek toho, co dějiny nazvaly Křišťálová noc. Udělalo ji Liberecké muzeum a do jičínské Židovské školy zapůjčilo. Možno shlédnout denně od devíti do sedmnácti.

Tereška Dubinová nejprve přečetla kousek z knížky Dějiny židovského národa od Paula Johnsona, pak vysvětlili s Honzou účel výstavy. Ano, je potřeba neustále připomínat smysl historické paralely. Taková podoba některých Hitlerových kroků s tím, co se děje v jedné velké zemi pod jedním velkým vůdcem! Uvědomujeme si to? Hitler vydával pokyny ústně. Tak se realizovala důležitá rozhodnutí. Nic písemně. Nepřipomíná to něco i z naší historie? Tenkrát vedlo to k tomu, že soud v Norimberku měl problém s doložením důkazů. Dokonce některé pouliční drancování židovských staveb odsoudil. Není tu zase podoba? Náhrobky ze zničených židovských hřbitovů se mnohým hodily na stavbu. Tenkrát. V osmatřicátém. Nechte si vyprávět, jaké byly v Turnově problémy, když se nad židovským hřbitovem stavěla silnice. Aby bylo možno pořídít pamětní desku, konala se sbírka v Nizozemí. Kuloáry. Někdy důležitější než akce sama. Povíдали jsme si o zajímavých židovských stavbách opravených dnes. Jako cíl výletu. Architektonicky pěkná je nová liberecká synagoga. Stojí za vidění. Podobně opravená synagoga v Heřmanově Městci.

Tak to byla jedna vernisáž. Baševi chystá pestrou sezónu. Obrazy izraelské malířky

Hany Alisy Omer o prázdninách. A v září Valkýra.

06 06 2015 Na rynku troubí

Václav a jeho dixieland (tuším z Nové Paky). Kvůli historickým autům, co jsou tu vystavena. Václav taky troubil v Americe na lodi a snad zajížděli taky na Aljašku. Sedím na kašně, poslouchám. Příjemně. Jdu koupit Ha koláček a pořád poslouchám. Eště bych tam seděl, ale straší mě nenapsané. Dopr. Ten pocit, že nestíhám.

X X XX Dívka

Atmosféra sdílnosti. 20. Přišla z Ukrajiny. Ale je tu dlouho. Vidím, že to rodiště je v ní. Včetně pravoslaví. Včetně vztahu k rodině, sourozencům, rodičům. Napadá mě, že je to také staročeské. Vesnické. Pak to odlehčí: „Jedinej, kdo mě může šikanovat, je moje vlastní ségra. A já ji. Ale když by někdo cizí ... Nedáme se.“

I pěkný vztah k mamince. Jak spolu o všem hovoří. Ano, jsou tam karty. Myslím věštění z karet. Různé energie. Duše. Je to nepravdělná jakoby elipsa. Líčí, jak umřela babička. Jak se duše oddělila od těla. Jak to bylo vidět.

Pak povídá další. Bojím se psát detaily, abych nekompromitoval. Není z bohaté rodiny. „To jste ve společnosti, třeba na diskotéce, a nevytáhnete mobil. Protože by si ostatní všimli, že máte levnou značku.“ Až tak. Při studiu maká, maká do noci. K tomu parta, alkohol. Sesypala se. Únavou. Dali jí Lexaurin a spala a spala. Poučení pro život. Povídá o tom, jaká to pro ni byla rána, když ji nejvěrnější kamarádka zklamala. Při tom jak ona, vyprávěčka, ji v kritické chvíli podržela. Až tak, že ji vzala domů bydlet. Dost pestrý život dvacítky.

Našla teď prostředí, vlastně i pracoviště, kde cítí jiné lidi. S jinými zájmy. Říká, jaký je to pro ni balzám na duši. Při tom si hraje se svými vlasy. Dlouhé, husté. Mírně vlnivé.

13 06 2015 V Pace

na Improfestu potkávám Michaela Pospíšila. Má svůj oblíbený klobouk, který se mu hodí ke všem kostýmům, ve kterých jsem ho za ta léta viděl. A že jich bylo. Michael je všude,

kde je dobrá muzika, zejména stará. Tady v ruce držel chleba se sádlem, ale se k němu moc nedostal, protože se chytil. Na otázku čím se zabývá. Josefem Štefanem Kubínem. Protože ten neskáčil a nepsal jen pohádky a jiné příběhy. Sbíral písničky. A to je Michaelova parketa. Líčí barvitě jak mistr pracoval. Hned to napsal, jak mu to lidi v hospodě či jinde povídali. Noty mu k tomu dodávali muzikanti, které kdesi splasil. Ve všech vesnicích okolo Je spousta lidové poezie. Já přijel na Improfest a co všechno se dovidám. Propletence všude okolo.

To bylo po deváté. A přestalo pršet. Silnice čerstvě mokrá. Jedu pomalu, abych nezastříkal. Sebe a kolo. A tak si můžu koukat, jak z lesů pára. Ke každému konání patří cesta. Konání, jako produkt poutě.

14 06 2015 Provádím

v Lodžii. Nejprve výprava 48 lidí z Prahy. Vedoucí je dost honí. Doplní mě, to jsem rád, už jsem zapomněl, kde je preparovaný věvodův kůň. V Chebu. Potvrzuji si, že i o novodobou historii je zájem. Ona je poučná. Třeba epizoda s Valdštejnlandem, jak pak vzniklo OS Lodžie a konání v Lodžii. Síla občanské společnosti. O kláštere – pak kriminál, prominentní vězňové po 48. A po 68. Arcibiskup Otčenášek, Magor. Magorovy dopisy. Starší pán mi vypráví, jak se chovají politici. Lidi se ptají, proč se Čestný dvůr neopraví. Jejich vedoucí žene výpravu dál. Má svůj plán. Chápu.

Stává se, že lidi přijdou do kavárny, dáme řeč, nakouknou pak dovnitř Lodžie - a chytají se. Poslouchají výklad, o který před tím nestáli. Těší. Dění v lodžii je dialog. Imaginarium.

Je-li podmínka, dozvídám se odkud návštěvníci. Čtyři holky, z toho tři sestry. Každý rok se sejdou bez manželů a někam jedou. Líčí, co všechno viděli v ČR. Dobře vybraly. Výstava Jardy Svobody v kavárně líbila. Zase odraz k vzájemnému povídání. Vyprovázím je k vratům. Podáváme si ruce. Upřímný pevný stisk.

Přihodilo se: Povídám v oktogonu. Snažím se o tom, co by návštěvníky mohlo zajímat. Zaberu se do věci. Pak hledám odevzu. Zjišťuju, že se dívám do modrých očí, které

na mne hledí. Všimnu si dívky celé. Kvůli těm očím úplně zapomenu svou řeč.

17 06 2015 Vím, že vypadám jako úchyl,

ale do sběrného dvora občas musím. Začalo to kolem, které jsem tu stejně nepořídil. Teď jsem tu známý a dávají si na mne pozor. Můžu jen dřevo. Kdybyste viděly ty krásné kliky. Lesklé. A já vůl si zapomněl náradí. Napadl mi J, bydlí blízko. Slíbil, že přijede, a já jdu hlídat kliky. Za tři minuty byl tam, v hadrovce vše potřebné. Šroubujeme. J říká, že to je jeho honorář, za noviny, které mu dodávám. Nabízím mu druhou kliku. Odmitá. „Já toho mám na půdě tolik, že až to budou jednou vyhazovat, tak na mě budou pěkně nadávat.“

S potěšením vezu trofej domů. I šroubky jsem přibalil. Há protočí panenky. „Na co to je? Copak my potřebujeme kliky?“ Už jsem se naučil, že v manželství je někdy lépe neříkat nic. Tak neříkám.

Pro sebe si musím přiznat, že opravdu nepotřebujeme kliky. Ale když ony jsou tak krásně lesklé.

18 06 2015 Udělej si sám

Podobná výstava byla v jičínské galerii už v roce 2011. Dokonce se některé věci opakovaly. Ale zajímavá byla opět. Zejména pro pány. Bylo tu spousta hostů, všichni vzpomínali na Přemka Podlahu. Někteří byli v montérkách, aby zdůraznili tu kutilskost. Pan ředitel muzea Babík měl k těm montérkám kravatu.

Český člověk je koumák. Nouze ho naučila vymyšlet. Míchačky, sekačky, variče. Všechno samozřejmě odpovídalo „bezpečnostním předpisům“. A ty vyřezávané lampičky a umělecké intarzie! Hádanky, k čemu slouží některé vynálezy, byly úžasné. Nejvíce mě dostal stojánek na namazaný rohlík.

20 06 2015 Libáň

Sjezd spolužáků. Máme šedesát roků, co jsme vycházeli. Z osmičky. Někteří jedenašedesát. Tehdejší soudruhům stačili osmáci, aby se mohli chystat na budování socialismu. Gymnázium pak bylo tříleté. Jak jsme byli chytrější. K tomu, abychom byli

tak vzdělání, jako současní maturanti, nám postačilo o dva roky méně.

Dvacet skleniček na přípitek ze čtyřiačtyřiceti možných. Někteří už přijít nemůžou, některé prý nepustí manželka, někteří nechtějí sami. Proč? Vždyť pořád vypadáme pěkně. Díky vysokým důchodům jsme i dobře živení. Postavíme se ve vzpomínce na Janu, která tady ještě posledně byla. Jako první z nás uměla nazpaměť všechny vlakové stanice z Li do Prahy.

Od Svijan prohlížím si tu dlouhou tabuli. Ševelí. Dívky se chlubí fotkami rodiny, pánové trochu do politiky. Podplukovník K neuznává, že Putin je vůl. B umřely včely na varroózu, Nedvídkova mast dělá se prý hlavně z kostivalu. O novém starostovi v Libáni nikdo moc neví. Cukrovkáři mají takové ty přístroje, co vypadají jako plnicí pera. VP musíme pomáhat, když se zvedá ze židle. MB by ještě mohl někam jezdit na výměnné zájezdy studentů, ale už nechce. Je prý s nimi stále horší pořízení. S ještě slouží na vodárně. „Deset za poloviční úvazek a skoro nic tam neděláš.“ Šenkýřka pěkná, možná až dost hubená. Jídlo komunální, bez výrazné chuti. Říkám: „Ne dcery, ale už vnučky našich vrstevníků a vrstevnic.“ Odpověď: „Ale co bys s nima dělal, vole.“ No jo, byl to bonmot.

Ale cesta kolová tam i zpět zážitek. Mezi dešti i v dešti. To patří k rituálu. Jc – Li 52. Minut. Jenom si neumím vzpomenout, za kolik to bývalo kdysi. Na hřbitově v dešti a větru nemůžu zapálit svíčku.

21 06 2015 Svátek hudby

– to je ono. Pro fotografa i novináře slova. Tady nemám problém jak a o čem psát. Atmosféra. Libuju si z krátkého rozhovoru s písničkářkou Terezou. Jak by se ostatně mohla asi jmenovat dívka s dlouhými vlasy a podmanivým hlasem? A pak z toho, jak se svým Canonem obcházím arkády, abych tam měl kytaristu i ty kamenné oblouky a trochu i lidi, co jich tam pár sedí. Dají se tam naexponovat i ty kytarové akordy?

Ka Ni Hu + Ad

Sedí vzadu v autě, předpisově připoutáni. Hubert se usmívá. Nina hned brebentí. Už vymyslela svou první pohádku, tak nám ji říká. Moc jí nerozumím a taky blbě slyším. Je o pánovi, který vylezl na kopec. Co tam dělal, to jsem právě nerozuměl. Ale poslední věta byla: „A to je konec pohádky.“ Tomu jsem rozuměl.

Když vystoupíme, jde Nina do Mišutky plavat. A my s Hubertem jedeme okolo rybníka. V Jablonci je velký rybník, jmenuje se přehrada. Než se obejde, Nina právě doplave a usuší se.

Jenomže když maminka odcházela, začal Hu tudlat. On je taková citlivka. Tak jsem mu řekl: „Neřvi, vole. Ukážu ti kachny.“ Tomu rozuměl a neřval. On se koukal po kachnách, já po maminkách a holkách, co okolo přehrady běhají a mají taková ta vypasovaná trika. Občas Hu ukázal prstíkem a řekl „ta“, ale možná to bylo ten nebo táta. On ještě neumí moc dobře skloňovat. Ale jsme si rozuměli.

Adél má už léta, oproti zmíněným. Drží kantorské řemeslo v naší rodině. Já odučil deset let, než mě komunisti zrušili definitivně. Martin, s potěšením o něm mluvím jako o panu řídícím, a je to lichotka, měl v tom pauzu výškových prací. Ale teď je panem řídícím se vším všudy, včetně včel, muziky. Štep paradoxně učila ještě než nastoupila na Univerzitu Karlovu. Pak odpromovala s náležitým břichem a od té doby věnuje se firmě autové. Ale pod Karlovou sochou, s ruzou v ruce, v tom břichu nějak nakazila Adél a ta, zdá se, kantořinou žije. Ještě třeba odbočit, že tam se fotila i Bára a ta před mateřskou poctivě učila a zdá se, že zase bude.

Proč Adél? Vlastně s dětmi začala v gymnastice, posléze v aerobiku, pak různé tábory. Potěšilo, že svou praxi ve čtvrtém ročníku završila se žáky u ohně, kde opékali a loučili se. Kdyby nebyl vztah, nebude oheň organizovat. Líbí, jak o své práci mluví. Zdá se, bude dobrá kantorka. Tradice pokračuje.

Jičínské zastupitelstvo 17. 6. 2015? Brrrr. (Na dva ibalginy.)

Jaromír a Honza kvádro, Štěpánce ty černé šaty s červeným pruhem slušely. Ale průběh zastupitelstva? Ani dva ibalginy nestačily zaplašit hlavybolení z něj. Inu, lid si vybral své zástupce kvalitně.

Myslím, že dost lidí, kteří přišli na jednání jičínského zastupitelstva, bylo zvědavou zejména na Balbineum, tedy návrh, jak dál s Jezuitskou kolejí. Ten iniciativně představili výše jmenovaní. Ne pro to, že je tím někdo pověřil nebo jim zaplatil. Prostě jim není lhostejná krásná a cenná, téměř 400 let stará stavba, která má svou starou i novou historii. Občanská iniciativa. Jičín má občanskou společnost a může na to být hrdý. Už několikrát zasáhla, když profesionálové či zástupci lidu zklamali. Jenomže.

Hned na začátku jednání pustila se opozice do kritiky. Kromě jiného šlo o nájemní smlouvy na jakési pozemky pro venkovní posezení. Občanka Jandurová dokonce přinesla fotky a někomu dala kolovat. Jistě věc, kterou je třeba vyřešit. Ale má se tím a jinými podobnými věcmi (hotel Start, korekce na dotaci pro Apropo, nechutné nařčení ředitele 1. ZŠ Truhličky bývalým ředitelem, dnes zastupitelem Kuželem, a další) tady ztrácet hodina a půl drahocenného času zastupitelů i občanů? Stále jsme se nenaučili jednat racionálně a užitečně. Někteří znechuceně odešli. I když moudra tu znějící byla opravdu vtípná. Kupříkladu to, že by se měla Jezuitská kolej zbourat (občanka ze Sedliček). Dvojnásobný zastupitel Josef Dvořák v té době pětkrát opustil jednání a telefonoval. Vedoucí úřadu P. Bareš se jen usmíval, ale nebyl to příjemný úsměv.

Jako starostlivý hospodář vystupoval

Jaromír

kupříkladu dvojnásobný zastupitel Martin Puš, kdysi odvolaný starosta. Vybavuje se jeho jednání s firmou Global Resources o kasárnách. Dvakrát na přímý dotaz pravil, že tahle firma je pro něj důvěryhodný partner. Kde teď je? Kde je milion, který měla firma dát městu za nesplnění smlouvy, kterou pan Puš podepsal? Dobře, že svou odbornost už uplatňuje jinde (Revitalizace Kuks).

Reálně a věcně promluvila o záměru vytvořit z Koleje vzdělávací a kulturní centrum Štěpánka Uličná. Mohlo by tu být i sídlo geoparku, ale i obchůdky, kavárnička a další. Hovořilo se i o otevřeném depozitáři jičínského muzea. Financování vícezdrojové, podstatné je, aby se našly vhodné dotační programy. Důležité je, aby záměr se dostal do příslušných krajských dokumentů (akční plán vzdělávání apod.). Pánové Gottlieb a Kindermann doplnili.

A teď to začalo. Jak je to skvělý záměr, jak jsou nositelé nápadu důvěryhodní, ale. Ale ty peníze. J. Dvořák: „Nedovedu si

představit, jak bude kraj investovat do něčeho, co není jeho (depozitář)“. Kebus: „Sedíme nad rozpočtem. ... Evropa kavárny nepodporuje. ... Utrácet peníze dopředu není dobré.“ M. Puš: „Správný šuplík jsme nenašli. ... Nevidím konec tunelu.“ J. Dvořák: „Telefonoval jsem do HK. Hned to sdělte paní Kučerové.“ J. Malý: „Město nemůže být garantem.“ M. Starý: „Podpořím. Návrh by mohl spojit rozseknuté zastupitelstvo.“ Atd.

Usnesení k věci bylo přijato jednomyslně: Zastupitelstvo schvaluje záměr a předložené informace.

Ostatně soudím, že by nejbližší Jičínský zpravodaj měl o věci informovat. O záměru, i o slavné minulosti koleje. Aby občané věděli, jakou pitomostí byl nápad kolej bourat. Ale kdyby se tam pak třeba postavil nějaký další Kaufland ...

Poradkyně

